

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. G.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 9 marca 2010 r., sygn. akt I ACa (...)

wydanym w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w O. oraz Skarbowi Państwa

- Sądowi Okręgowemu w K. i Sądowi Apelacyjnemu

o zadośćuczynienie i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2010 r.,

zażalenia powoda (skarżącego)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 18 maja 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

1. oddała zażalenie i nie obciąża J. G. kosztami postępowania zażaleniowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

2. odmawia przyznania pełnomocnikowi z urzędu powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 18 maja 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 maja 2010 r., w sprawie o zapłatę. Skarżący jako podstawę wznowienia

wskazał fakt, iż Sąd Apelacyjny jest pozwaną jednostką Skarbu Państwa, a tym samym nie jest sądem właściwym w tej sprawie. Po wezwaniu skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi wskazał on jako jej podstawę „inne akty dowodowe wymienione i uzasadnione we wcześniejszym materiale dowodowym”. Sąd Apelacyjny uznał jednak, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł zażalenie. Podniósł, że jako podstawę skargi o wznowienie wskazał art. 403 § 2 k.p.c. i wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 154). Ten pogląd Sądu Najwyższego znajduje potwierdzenie także w późniejszym orzecznictwie, gdzie stwierdza się, że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia nie tylko wtedy, gdy podana w niej podstawa wznowienia nie odpowiada którejkolwiek z podstaw przewidzianych w art. 401, 401¹ lub 403 czy też 404 k.p.c., lecz także wtedy, gdy podstawa ta wprawdzie została objęta wymienionymi przepisami, ale w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, s. 14 z dnia 29 października 2009 r., III CZ 37/09, niepubl.). Dlatego też samo powołanie się skarżącego na treść art. 403 § 2 k.p.c. nie przesądzało o istnieniu ustawowej podstawy wznowienia. Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Skarżący w piśmie z dnia 27 kwietnia 2010 r. ograniczył się do stwierdzenia, że ustawową podstawę wznowienia stanowią „inne dowody wymienione i uzasadnione we wcześniejszym materiale dowodowym”. Podstawa wznowienia postępowania odnosząca się o późniejszego wykrycia środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, stawia wymóg ich wskazania. Konieczne jest wskazanie konkretnych środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Tym wymogom skarga wniesiona przez J. G. nie odpowiadała, co uzasadniało ocenę, że nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia.

Z tego względu zażalenie było pozbawione uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Sposób uzasadnienia zażalenia przez pełnomocnika z urzędu skarżącego, w którym bezpodstawnie stwierdzono, że podstawę do wydania zaskarżonego postanowienia stanowił brak wskazania przez skarżącego podstaw wznowienia, bez odniesienia się do stwierdzenia Sądu, że stanowisko skarżącego może sugerować, iż chodziło mu o podstawę wznowienia określoną w art. 403 § 2 k.p.c. lecz skarżący nie powołał dowodów, które odpowiadałyby wymogom art. 403 § 2 k.p.c., nie uzasadniał przyznania pełnomocnikowi z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej J. G. w postępowaniu zażaleniowym.